

ԲԱՆԱՍՏԵՂԸ ՈՒ ՄԵՐԱՏՈՒՆԸ

Բանաստեղծ մը գանգաճեցաւ մեծասունի մը մասին,
 Եւ աղաչեց որ Արամազդ իրաւունք սայ իր դասին.

Զանոնք երկուք աճեան կանչեց Արամազդ,
 Ներկայացան. մին ազգազուն ու վրժիճ,
 Ոսկիներով միւսն ակաղձուն ու գոռոզ:

— Գըքա ինձի, Ողիմպոսի տիրական,
 Զունիմ ոսկի, ունեցածս է լոկ հաննար
 Որուն մարդիկ նախարակիս մ'իսկ չեն տար.
 Մանկութենէս ի վեր այսպէս դառնօրէն
 Ինչո՞ւ քաւեմ մեղք մը որուն պարտական
 Զեմ զգար զիս կ'ըսէ քերթողն դառնօրէն:
 Իսկ ոտիսիս պարագան նիւթ հակառակ,
 Կուտի մը պէս, ոչ սիրտ ունի ոչ ալ խելք,
 Խնկարկունք կը կազմեն շուրջն իր ակումբ:

Ժպիտ մ'անցաւ Արամազդի օրքներէն,
 Դուն անարժէք կը զսնես ինչ որ ունիս,
 Երբ զիսես թէ պիտի հնչեն դարեր վերջ,
 Երգերդ հրգօր սերունդներու հոգիին.
 Բայց երբ հողին վերադառնայ մեծասուն,
 Իր թռուներն իսկ պիտի մօռնան զինքն իսկոյն:

Քեզ ընտրեցի մեծահամբաւ ըլլալու,
 Իրեն տըլի բարիքներն այս աշխարհին.
 Թէ կարենար գիտակցիլ մեծասունն
 Իր նստիկն վայրկեանի մը համար գէթ
 Այն աճեն ինք իր բախտին դէմ, ոչ թէ դո՛ւն,
 Պիտի ընէր դառնաբախիժ իր գանգաճ:

Թրգմ. Ի. Ք.